

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 19Sp/53/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4014200600
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4014200600.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľky: W. O., R. XX, R., zastúpená advokátom JUDr. Jozefom Nyúlom, z advokátskej kancelárie JUDr. Nyúl & Partners so sídlom kpt. Jaroša 4, Levice, proti odporcovi: Okresný úrad Levice, pozemkový a lesný odbor, Dopravná 14, Levice, za účasti: 1/ Slovenský pozemkový fond Bratislava, Búdková 36, Bratislava, o odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu Č. r. 8/2014, OU/LV/PLO/P2014/00078 zo dňa 01. 04. 2014, samosudkyňou JUDr. Violou Takáčovou, PhD., takto

rozhodol:

Krajský súd p o t v r d z u j e rozhodnutie odporcu Č. r. 8/2014, OU/LV/PLO/P2014/00078 zo dňa 01. 04. 2014.

Krajský súd nepriznáva odporcovi náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Správny orgán v zmysle § 3 ods. 2, písm. b/ zák. č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, príslušný podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej ako zák. č. 503/2003 Z. z.) a v súlade s § 46 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov odvolaním napadnutým rozhodnutím nepriznal oprávnenej osobe W. O., rod. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom R., R. XX právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom po R. V. v kat. úz. U. J. a nepriznal ani právo na náhradu, pretože nespĺnila podmienku v zmysle § 1 a § 2 zák. č. 503/2003 Z. z. Správny orgán dôvodil tým, že navrhovateľka si dňa 11. 11. 2004 uplatnila nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom ako oprávnená osoba podľa § 2 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. Právo na navrátenie vlastníctva si uplatnila po bývalom vlastníkovi R. V. podľa § 5 ods. 1 v zastúpení Ing. D. I., bytom R., F. XX na základe plnej moci.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že o nároku oprávnenej osoby bolo rozhodnuté dňa 08. 07. 2005 rozhodnutím č. 47/2005, ktoré bolo napadnuté protestom prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre zn. Kd 3006/06-5 zo dňa 27. 03. 2006 z dôvodu, že správny orgán nezisťoval vlastníctvo k nehnuteľnostiam v čase prechodu na štát, nakoľko R. V. zomrel 21. 12. 1944, čo je v zmysle zákona pred rozhodným obdobím a nebolo spoľahlivo zistené, kto bol vlastníkom nehnuteľností ku dňu 01. 03. 1945, kedy mali nehnuteľnosti prejsť v zmysle zák. č. 104/1945 Sb. na štát. Ďalším dôvodom bola okrem iného absencia dokladu o prechode vlastníctva na štát. v správnom konaní sa nachádzal rodný list žiadateľky, kde bol označený ako otec R. G. a podľa rozsudku OS Levice č. k. 8P 205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004 nie je W. O. - žiadateľka identifikovaná ani podľa dátumu narodenia. Správny orgán nemal k dispozícii potvrdenie o poslednom trvalom pobyte pôvodného vlastníka R. V., ani osvedčenie o štátnom občianstve navrhovateľky. Protestu prokurátora správny orgán vyhovel a rozhodnutím č. 62/2006-Š zo dňa 03. 05. 2006 rozhodnutie ObPÚ č. 47/2005 zrušil. Voči uvedenému rozhodnutiu sa odvolala W. O.. Odvolací

správny orgán Krajský pozemkový úrad v Nitre po oboznámení sa so spisovým materiálom a protestom prokurátora odvolanie žiadateľky rozhodnutím č. 2006/00065 zo dňa 26. 06. 2006 zamietol. V novom správnom konaní správny orgán dospel k záveru, že žiadateľka W. O. je oprávnenou osobou a jej nároku vyhovel, podľa § 2 ods. 2, písm. c/ zákona ju uznal za oprávnenú osobu. Mal za to, že je potomkom R. V. a dospel k záveru, že nehnuteľnosti uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia vo vzťahu k žiadateľke prešli na štát bez právneho dôvodu podľa § 3 ods. 1, písm. o/ zákona. Okresná prokuratúra pod sp. zn. Pd 32/2007-7 zo dňa 04. 05. 2007 podala proti rozhodnutiu č. 103/2006 protest prokurátora, ktorým ho navrhla ako nezákonné zrušiť z dôvodov, že otázku, kto sa stal vlastníkom nehnuteľností po smrti R. V. nie je možné riešiť podľa zák. č. 40/1964 Zb., pretože pri dedení sa použije právo platné v deň smrti poručiťa. Preto sa v tomto prípade mali použiť ustanovenia Všeobecného občianskeho zákonníka vyhláseného dňa 01. 06. 1811 platného v čase smrti R. V.. Podľa záverov okresného prokurátora je pravdepodobné, že štát získal nehnuteľnosti podľa nar. 104/1945 Sb. a z tohto dôvodu je reštitučný titul uvedený v rozhodnutí v rozpore so zabezpečenými dôkazmi. Správny orgán nevyzval navrhovateľku alebo inú osobu, aby predložila listinu preukazujúcu vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a reštitučný titul ako aj potvrdenia o trvalom pobyte W. O.. Následne správny orgán rozhodnutím č. 43/2007 zo dňa 05. 06. 2007 vyhovel protestu prokurátora a svoje rozhodnutie č. 103/2006 zo dňa 22. 08. 2006 zrušil. Navrhovateľka dňa 19. 06. 2007 podala odvolanie proti tomuto rozhodnutiu. Odvolací správny orgán rozhodnutím č. 2007/00292-Ga zo dňa 01. 08. 2007 rozhodnutie č. 43/2007 zo dňa 05. 06. 2007 potvrdil a odvolanie zamietol. Navrhovateľka v tejto súvislosti podala žalobu na súd, ktorú Krajský súd v Nitre v konaní č. 28S/46/2007-48 zo dňa 20. 11. 2007 zamietol. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1Sžo 37/2008 zo dňa 16. 10. 2008 rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny potvrdil. Dňa 15. 06. 2009 navrhovateľka cestou svojho zástupcu Ing. D. I. podala na správny orgán Žiadosť o pokračovanie v konaní reštitučného nároku po R. V.. Správny orgán neskôr požiadal príslušné archívy o vyhľadanie dokumentov a vyzval navrhovateľku o doplnenie návrhu o predloženie dokladov potrebných k posúdeniu nároku vo veci samej. Z tohto dôvodu dňa 19. 03. 2010 navrhovateľka požiadala o predĺženie lehoty na odstránenie nedostatkov podania.

Vychádzajúc z protestov prokurátora v rozhodnutí krajského pozemkového úradu a rozhodnutí súdov vydaných v tejto veci bolo povinnosťou správneho orgánu ustáliť, kto si uplatnil nárok na majetok, kedy došlo k prechodu majetku na štát a na základe akého právneho titulu došlo k prechodu tohto majetku na štát. V tejto súvislosti bolo preukázateľné, že majetok tak, ako si ho uplatnila navrhovateľka, nemohol prejsť na štát podľa Nariadenia SNR č. 104/1945 Zb., nakoľko vlastník zapísaný v majetkovej podstate R. V. zomrel dňa 21. 12. 1944 a teda pred účinnosťou tohto nariadenia. Správny orgán skonštatoval, že v rozhodnom období, t. j. v čase od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990, nemohlo byť ani vydané administratívne rozhodnutie o skonfiškovaní takejto osoby, ktorá v čase účinnosti tohto nariadenia nežila. Po preskúmaní podkladov a doložených dokladov týkajúcich sa zisťovania, kto bol teda vlastníkom predmetných nehnuteľností v čase ich prechodu na štát, správny orgán skonštatoval, že pokiaľ navrhovateľka je dcérou R. V., a o tejto skutočnosti vedela pred podaním návrhu, mala si svoje právo uplatniť podľa § 2 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. ako pôvodný vlastník, nakoľko podľa predloženého rodného listu sa narodila dňa 01. 08. 1945 a teda pred rozhodným obdobím "bola" už pôvodnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností, ktoré prešli v rozhodnom období na štát. Ďalej správny orgán citoval dikciu § 2 ods. 1 a § 5 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. Správny orgán v uvedenej súvislosti skonštatoval skutočnosti potrebné k vydaniu rozhodnutia č. 38/2011 dňa 10. 05. 2011, proti ktorému podala oprávnená osoba odvolanie. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 19Sp/29/2011-28 zo dňa 23. 08. 2011 rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s právnym názorom, ktorým bol správny orgán viazaný. Úlohou správneho orgánu tak bolo vyžiadať z Matričného úradu Obce Hokovce rodný list žiadateľky. Obec Hokovce - Matričný úrad dňa 30. 07. 2013 doručil správne orgánu rodný list W. O., kde ako otec je zapísaný R. G.. Predmetný rodný list obsahuje dodatočné záznamy a to zo dňa 13. 12. 2006 "Tu zapísaný otec nie je otcom tu zapísaného dieťaťa. Podľa právoplatného rozhodnutia Okresného súdu v Leviciach zo dňa 08. 10. 2004, č. 8P/205/2004-17 otcom dieťaťa je R. V., 72 ročný, zomrelý 21. 12. 1944 v Horných Semerovciach, naposledy bytom U. J." a ďalší záznam zo dňa 02. 07. 2007 "Tento dodatočný zápis sa zrušuje na základe upozornenia prokurátora Okresnej prokuratúry v Leviciach č. Pd 57/2007-6 zo dňa 16. 06. 2007". Z Okresného súdu Levica na žiadosť správneho orgánu došla dňa 12. 11. 2013 odpoveď ohľadne súdneho konania vo veci pod sp. zn. 8P/205/2004-17 v znení, že žiadne konanie v súvislosti s určením otcovstva sa nevedie. Zároveň v prílohe bolo priložené oznámenie okresného súdu pre Krajskú prokuratúru v Nitre pod č. Kd 187/12, čím okresný súd oznamuje krajskej prokuratúre stav v danej veci a možnosť začatia konania o ustanovenie opatrovníka nebohému R. V.. Na žiadosť správneho orgánu Okresný súd Levica

listom zo dňa 31. 10. 2012 vo svojom oznámení uviedol, že sa v súčasnosti nevedie konanie vo veci povolenia obnovy konania sp. zn. 8P/180/2004. Nakoľko v čase rozhodovania o odvolaní proti rozhodnutiu č. 38/2011, P 2011/00117 R. G. žil, zomrel až 14. 07. 2012, na žiadosť správneho orgánu mu bolo predložené uznesenie Okresného súdu v Bratislave II., v ktorom bolo rozhodnuté v dedičskej veci po poručiteľovi tak, že poručiteľ zomrel ako rozvedený a mal dve deti I. G., bytom T., J. XXX/XX a A. G., bytom P., B. XXXX/XX. Navrhovateľka W. O. do zoznamu zákonných dedičov zahrnutá nie je. Taktiež navrhovateľka cestou svojho právneho zástupcu doplnila do spisového materiálu overenú fotokópiu rozhodnutia Krajského súdu v Komárne zn. Cka 106/47-7 zo dňa 12. 04. 1948 o rozvode manželstva a čestné vyhlásenie R. G. zo dňa 04. 04. 2008, že nie je otcom navrhovateľky.

Rozsudok Okresného súdu Levice, ktorým sa navrhovateľka preukázala, že je oprávnenou osobou po R. V., č. k. 8P/205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004 podľa oznámenia Krajskej prokuratúry Nitra zn. Kd 213/11-34 bol dosiahnutý na základe trestného činu sudkyne, preto jednoznačne nemôže byť v správnom konaní použitý ako dôkaz (§ 3 ods. 1, § 32 ods. 1 a 2, § 34 ods. 1, 4, 5 Správneho poriadku), rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 3To/67/2010-1468 zo dňa 12. 05. 2011 uznal Krajský súd v Nitre obžalovanú JUDr. Evu Koczánovú vinnou a konštatoval, že spáchala trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa aj v konaní vedenom pod sp. zn. 8P/205/2004-17, ktorým Okresný súd v Leviciach určil, že nebohý R. V., zomrelý 21. 12. 1944 je otcom W. O.. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1Tdo 52/2011 zo dňa 23. 11. 2011 odmietol dovolanie obvinenej JUDr. Evy Koczánovej. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že rozsudok Okresného súdu v Leviciach sp. zn. 8P/205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004 o určení otcovstva bol dosiahnutý trestným činom a z tohto dôvodu navrhovateľka nepreukázala svoj nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom v zmysle zák. č. 503/2003 Z. z., pretože podľa predložených podkladov R. V. nie je otcom W. O..

Navrhovateľka zastúpená advokátom podala proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom namietala nezákonnosť rozhodnutia. Poukázala na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom správny orgán ustálil, že nehnuteľnosti v kat. úz. U. J. tvoriace predmet reštitučného nároku, v čase ich odňatia neboli vlastníctvom pôvodného vlastníka R. V., ktorý zomrel dňa 21. 12. 1944 a že nehnuteľnosti na štát prešli ku dňu 01. 03. 1945 na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. Formálne bol síce R. V. aj do obnovenej pozemkovej knihy zapísaný ako vlastník, zápis zo dňa 15. 01. 1949 pod č. d. 154/1949 však jednoznačne svedčí o tom, že zápis sa vykonal na základe rekonštrukcie pôvodnej pozemkovej knihy. Keďže išlo o rekonštrukciu pozemkovej knihy, zápisy sa vykonali podľa stavu, aký bol známy v čase zničenia pôvodnej pozemkovej knihy počas udalostí II. svetovej vojny. Navrhovateľka je jedinou právnou nástupkyňou pôvodného vlastníka R. V.. Stalo sa to na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu v Leviciach pod č. k. 8P/205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 15. 10. 2004. Na základe tohto rozsudku v rodnom liste navrhovateľky ako otec bol zapísaný R. V.. Neskôr bol tento stav zmenený na základe protestu prokurátora. Skutočnosť je však taká, že existujú matrikou vydané rodné listy, ktoré označujú rozdielne osoby za otca navrhovateľky. Skutkový stav v tomto smere nebol správnym orgánom dostatočne zistený. Na ústnom pojednávaní dňa 21. 03. 2014 právny zástupca navrhovateľky navrhol doplniť dokazovanie vyžiadaním celého správneho spisu od Matriky v Hokovciach ohľadom zápisu otca v rodnom liste navrhovateľky. Tento dôkaz konajúci správny orgán nevykonal, hoci v závere uvedenej zápisnice uviedol, že po zadovážení uvedených listín určí nový termín pojednávania. Dôležitý dôkaz, ktorý mal byť vykonaný aj podľa právneho názoru Krajského súdu v Nitre v zrušujúcom uznesení pod č. k. 19Sp/29/2011-28 zo dňa 23. 08. 2011 takto vykonaný nebol a skutkový stav v tejto veci nebol dostatočne zistený. Po R. V. dedičské konanie neprebehlo. Bolo preto potrebné skúmať, či navrhovateľka bola v čase smrti menovaného jeho dedičkou a či mohla ku dňu smrti menovaného nehnuteľnosti tvoriace predmet reštitučného nároku zdediť. V tejto súvislosti správny orgán v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že majetok tak, ako navrhovateľka uplatnila, v rozhodnom období nemohol prejsť na štát na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Zb., nakoľko vlastník zapísaný v majetkovej podstate R. V. zomrel dňa 21. 12. 1944 a teda pred účinnosťou tohto nariadenia. Ďalej správny orgán konštatuje, že pokiaľ je navrhovateľka dcérou R. V., bola oprávnená ako vlastníčka nehnuteľností nárok uplatniť vo svojom mene. Tieto zistenia správneho orgánu sú správne a sú preukázané doteraz zisteným skutkovým stavom. Čo sa týka právneho titulu odňatia nehnuteľností odvolateľka uviedla, že na pozemnoknižnom výpise ako aj na iných pripojených listinách je uvedené, že nehnuteľnosti prešli na štát na základe konfiškácie podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. Konfiškačné rozhodnutie však súčasť spisu netvorí, nakoľko ani v archíve sa nenachádza. Konfiškácia na R. V. sa však vzťahovať nemohla, nakoľko v čase vydania uvedeného nariadenia už nežil. Navrhovateľke ako

jeho zákonnej dedičke však nehnuteľný majetok konfiškovaný nebol a k tejto konfiškácii u nej ani zákonný dôvod nebol daný, lebo navrhovateľka sa narodila po nadobudnutí účinnosti uvedeného nariadenia SNR. Nehnuteľnosti takto na základe konfiškácie podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. na štát prešli bez právneho dôvodu, ktorá skutočnosť je právnym titulom reštitučného nároku podľa § 3 ods. 1, písm. o/ zák. č. 503/2003 Z. z.

Navrhovateľka v čase odňatia majetku štátom bola vlastníčkou nehnuteľnosti z titulu dedenia tak, ako sa to uvádza v odvolaní. Štát svojim nezákonným postupom takto majetok odňal priamo jej. Je takto oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. Listinami totiž preukázala, že spĺňa všetky zákonné podmienky podľa tohto ustanovenia: je občiankou SR, má trvalý pobyt na území SR, jej vlastníctvo tvoriace nehnuteľnosti prešli v rozhodnom období na štát spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1, písm. o/ zákona. Ďalej poznamenala, že jediným právnym dôvodom zamietnutia uplatneného reštitučného nároku zo strany navrhovateľky tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je to, že nepreukázala svoj nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom v zmysle zák. č. 503/2003 Z. z., pretože podľa predložených podkladov R. V. nie je otcom W. O.. Týmto konštatovaním správneho orgánu nesúhlasila. Tvrdila, že skúmanie podmienok postavenia oprávnenej osoby je skutkovou otázkou, ktorú v rámci dokazovania je potrebné, aby správny orgán prešetril, lebo je to priamo povinnosť tohto orgánu podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku. Poukázala v tomto smere na znenie § 32 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Opätovne musela konštatovať, že procesný postup správneho orgánu vo veci zamietnutia nároku je zrejme ovplyvnený opakujúcimi sa protestmi, listinami a nátlakom prokurátora a takto vyúsťuje do hrubého porušenia základných pravidiel konania zakotvených v ust. § 3 Správneho poriadku. Tento postup zrejme pramení z obavy podávania ďalších protestov zo strany prokurátora v tomto konaní, čo však v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom na taký výklad zákona, ktorý je v rozpore so zásadami fungovania demokratického právneho štátu. Takýto postup správneho orgánu je v rozpore s ústavným právom občana domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na príslušnom orgáne Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR). Navrhovateľka postavenie oprávnenej osoby opiera o právoplatný rozsudok Okresného súdu v Leviciach pod č. k. 8P 205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004. Tento rozsudok určil, že jej otcom je R. V.. Je pravdou, že sudkyňa konajúca v tejto veci bola právoplatne odsúdená, samo toto odsúdenie však nezrušuje právne účinky uvedeného právoplatného rozsudku. Zrušiť tento rozsudok nie je ani v právomoci prokurátora. Zrušenie rozsudku prichádza do úvahy iba zákonom predvídaným procesným postupom. Prokurátor na takýto postup - obnovu konania dal síce podnet, ale Okresný súd v Leviciach tento podnet neakceptoval. Podľa potvrdenia Okresného súdu v Leviciach na tomto súde žiadne konanie vo veci obnovy konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 8P 205/2004 neprebíha. Podľa § 159 ods. 2 OSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány, ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. V citovanom ustanovení ide o úpravu materiálnej stránky súdneho rozhodnutia, ktorá spočíva v záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného výroku súdneho rozhodnutia. Na základe uvedeného ustanovenia zákona správny orgán nemôže ignorovať existujúci právoplatný rozsudok Okresného súdu v Leviciach, týkajúci sa osobného stavu navrhovateľky. V demokratickom a právnom štáte je to neprípustný stav a znamená právnú anarchiu. To isté platí vo vzťahu k matrike ako správneho orgánu. V ďalšom odôvodnení odvolania poukázala na zrušujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre, ktorým súd žiadal doplniť dokazovanie aj vyžiadaním dedičského spisu po zomrelom R. G.. Do správneho spisu bolo založené uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 38D 520/2012-28 zo dňa 29. 11. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. 11. 2012 týkajúci sa prejednávania dedičstva po menovanom. Okresný súd v tomto konaní rešpektoval rozsudok Okresného súdu v Leviciach vo veci pod sp. zn. 8P 205/2004 a podľa tohto rozsudku neuznal navrhovateľku za dedičku po poručiteľovi. Takýto postup súdu bol správny a zákonný. O to viac je zarážajúce, že správne orgány takýto rozsudok nerešpektujú a tým hrubo porušujú všeobecne záväzný právny predpis - zákon. Takéto ich konanie nemôže ospravedlniť ani tlak zo strany prokurátora. Ten totiž od zistenia trestnej činnosti sudkyne v tejto veci doteraz nebol schopný podľa neho nezákonné rozhodnutie napraviť postupom podľa § 228 a nasl. OSP. Nie je možné opomenúť ani skutočnosť, že sám R. G. dňa 04. 04. 2008 v písomnom vyhlásení uviedol, že nie je otcom navrhovateľky. Písomné vyhlásenie tvorí súčasť správneho spisu. Taktiež je dôležité samotné vyjadrenie R. G. v konaní vedenom na Okresnom súde v Komárne vo veci rozvodu manželstva pod sp. zn. Cka 106/47. V odôvodnení rozsudku tohto súdu zo dňa 20. 02. 1948 sa uvádza, že R. G. sa vyjadril tak, že dieťa W. (navrhovateľka) nepochádza od neho. Dokonca už v tomto konaní za prítomnosti svedkov R. G. podpísal prehlásenie, podľa ktorého "dieťa W. nepochádza od žalobníka".

Svoje otcovstvo jasne a jednoznačne poprel. Konajúci správny orgán preto nemal právny dôvod konštatovať, že R. V. nie je otcom navrhovateľky a tým spochybníť jej postavenie ako oprávnenej osoby. Odvolateľka preto navrhla, aby súd rozhodnutie správneho orgánu z dôvodu nezákonnosti zrušil a vec vrátil prvostupňovému správne mu orgánu na ďalšie konanie. Navrhovateľka si súčasne uplatnila náhradu trov konania, ktoré pozostávali z trov právneho zastupovania.

Splnomocnený zástupca navrhovateľky na pojednávaní súdu trval na zrušení odvolaním napadnutého rozhodnutia v podstate z troch dôvodov. Prvým dôvodom bolo, že správny orgán nepriznal oprávnenej osobe reštitučný nárok a konštatoval, že navrhovateľka nie je oprávnenou osobou, lebo rozsudok Okresného súdu v Leviciach bol vydaný sudkyňou v súvislosti so spáchaním trestného činu. Právny zástupca navrhovateľky tvrdil, že právoplatný rozsudok o osobnom stave navrhovateľky treba rešpektovať a to s poukazom aj na § 159 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s osobným stavom oprávnenej osoby poukázal na konanie, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bratislava, kde v dedičskom konaní súd nekonal s navrhovateľkou ako oprávnenou osobou po nebohom R. G.. Práve tento súd rešpektoval tú skutočnosť, že nebohý nebol otcom navrhovateľky. Ako druhý dôvod uviedol, že správny orgán nerešpektoval právoplatný rozsudok Okresného súdu Levice. Boli pokusy tento rozsudok naprávať, ale Okresný súd Levice nápravne prostriedky nerešpektoval. Mal tým na mysli návrh prokurátora na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Levice, ktoré sa nepovolilo. Ako tretí dôvod uviedol, že v správnom konaní boli zabezpečené viaceré dôkazy okrem iného aj rozvodový rozsudok matky oprávnenej osoby so R. G.. Ako aj rozsudok, z ktorého vyplýva, že tento nebol otcom navrhovateľky. Právny zástupca navrhovateľky bol toho názoru, že procesné pochybenia Okresného súdu Levice nemôžu založiť automaticky neprávoplatnosť rozsudku a preto správny orgán musí rešpektovať tento právoplatný rozsudok. V neposlednom rade poukázal na správne konanie, ktoré prebehlo u odporcu. Pred vydaním rozhodnutia boli nariadené dve ústne pojednávania, na ktorých ako splnomocnený zástupca oprávnenej osoby predložil dva návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré ale neboli realizované. Z uvedeného dôvodu trval na zrušení odvolaním napadnutého rozhodnutia, na vrátení veci správne mu orgánu na ďalšie konanie a uplatnil si náhradu trov konania, ktoré súdu písomne vyčíslil.

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľky vyjadril písomne a splnomocnená zástupkyňa sa vyjadrila ústne na pojednávaní súdu. S poukazom na odôvodnenie rozhodnutia trvala na zákonnosti vydaného rozhodnutia a žiadala ho ako vecne správne potvrdiť.

K predmetu konania sa vyjadril aj Slovenský pozemkový fond Bratislava, ktorý sa stotožnil s napadnutým rozhodnutím. Predvolaný účastník konania sa na súdne pojednávanie nedostavil. Svoju neúčasť neospravedlnil, preto súd konal v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 OSP. Konštatoval, že navrhovateľka nepreukázala, že je oprávnenou osobou podľa zák. č. 503/2003 Z. z. po R. V., nakoľko rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 8P 205/2004, z ktorého vychádzala uvedená skutočnosť, bola dosiahnutá na základe trestného činu konajúcej sudkyne a nemôže byť v konaní použitý ako dôkaz. Nad rámec uvedených skutočností, ktoré bez ďalšieho spôsobujú zamietnutie reštitučného nároku, navrhovateľka ďalej nepreukázala, kedy a akým spôsobom došlo ku konfiškácii dotknutých nehnuteľností a kto bol v čase ich konfiškácie ich vlastníkom.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako súd vecne a miestne príslušný, podľa ustanovenia § 246 ods. 1 a § 246a ods. 2 OSP, ako aj podľa § 250l ods. 1 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno vyhovieť.

V predmetnej právnej veci bolo nepochybne za preukázané už v skoršom súdnom konaní tak, ako to vyplýva aj z rozsudku tunajšieho súdu č. k. 19Sp/29/2011-28 zo dňa 23. 08. 2011, že správne konanie sa u odporcu začalo na základe "Uplatnenia nároku na navrátenie vlastníctva v zmysle zák. č. 503/2003 Z. z. - § 5 ods. 1" doručeného Obvodnému pozemkovému úradu v Leviciach dňa 11. 11. 2004. Žiadateľka W. O. si predmetným návrhom uplatnila v zmysle § 2 ods. 2 zákona právny nárok podľa zák. č. 503/2003 Z. z. po pôvodnom vlastníkovi - otcovi R. V., ktorý zomrel dňa 21. 12. 1944. Svoj neúplný návrh v priebehu správneho konania doplnila. Správny orgán o jej nároku rozhodoval viacerými rozhodnutiami. Dňa 08. 07. 2005 rozhodnutím Č. r. 47/2005, P 2005/00183 ju uznal za oprávnenú osobu podľa § 2 ods. 2, písm. c/ zákona, čím splnila zákonné podmienky podľa § 3 ods. 2 zákona na priznanie práva na náhradu za pozemky, ktoré prešli do vlastníctva štátu v zmysle Nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení poľnohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov

ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov pôvodného vlastníka ako osoby maďarskej národnosti a bol použitý pre účely pozemkovej reformy. Rozhodnutie bolo napadnuté protestom prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre zn. Kd 3006/06-5 zo dňa 27. 03. 2006 z dôvodu, že správny orgán nezisťoval vlastníctvo k nehnuteľnostiam v čase prechodu na štát, nakoľko R. V. zomrel 21. 12. 1944, čo je v zmysle zákona pred rozhodným obdobím a nebolo spofahlivo zistené, kto bol vlastníkom nehnuteľností ku dňu 01. 03. 1945, kedy mali nehnuteľnosti prejsť v zmysle zák. č. 104/1945 Sb. na štát. K uvedenej právnej otázke sa následne vyjadrili vo svojich rozhodnutiach aj Krajský pozemkový úrad v Nitre v rozhodnutí č. 2006/0065 zo dňa 26. 06. 2006, Krajský súd v Nitre a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave.

Podľa § 1 zák. č. 503/2003 Z. z. tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 ods. 1 zákona, právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na je území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do januára 1990 spôsobom uvedeným v ust. § 3.

Podľa § 2 ods. 2 zákona, ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ust. § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ust. § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v poradí a/ - e/ zákona.

V prejednávanej právnej veci bolo vydaných už niekoľko rozhodnutí a to z dôvodu, že po priznaní vlastníckeho práva oprávnenej osoby k nehnuteľnostiam, ku ktorým si uplatnila reštitučný nárok podľa zák. č. 503/2003 Z. z., a to rozhodnutím Č. r. 47/2005 P 2005/00183 zo dňa 08. 07. 2005, kedy správny orgán konštatoval, že oprávnená osoba splnila podľa § 2 ods. 2, písm. c/ a § 3 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. podmienky priznania práva na náhradu za pozemky, ktoré prešli do vlastníctva štátu v zmysle Nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení poľnohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov pôvodného vlastníka ako osoby maďarskej národnosti a bol použitý na účely pozemkovej reformy (pozemky sa nachádzali v kat. úz. Horné Semerovce a boli bližšie špecifikované vo výrokovej časti rozhodnutia). Pred vydaním tohto rozhodnutia sa viedlo na Okresnom súde v Leviciach konanie o návrhu W. O. pod sp. zn. 8P 205/2004-17. V tomto súdnom konaní okresný súd rozhodol o osobnom stave navrhovateľky tak, že určil, že neb. R. V., zomr. dňa 21. 12. 1944 je otcom W. O.. Rozsudok súdu o určení otcovstva nadobudol právoplatnosť dňa 15. 10. 2004.

Následne dňa 04. 05. 2007 Okresná prokuratúra Levica podala pod č. Pd 32/2007-7 protest prokurátora proti rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v Leviciach Č. r. 103/2006, 2006/00477 zo dňa 22. 08. 2006, ktorým navrhla napadnuté rozhodnutie ako nezákonné zrušiť a to v lehote do 30 dní odo dňa doručenia protestu. Okresná prokuratúra v podanom proteste prokurátora tvrdila, že Obvodný pozemkový úrad v Leviciach porušil uvedeným rozhodnutím zákon a to v ust. § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, písm. o/, ods. 2 a § 6 ods. 2 Reštitučného zákona, v ust. § 3 ods. 1, 3, 4, § 32 ods. 1, § 37 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku. Dôvodila tým, že ako pôvodný vlastníak nehnuteľností, ku ktorým si uplatnila W. O. nárok na vrátenie podľa doplnenia podania je v napádanom rozhodnutí uvedený R. V.. Z rozsudku Okresného súdu v Leviciach sp. zn. 8P/205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004 a z návrhu účastníka konania zo dňa 25. 10. 2004 bolo zistené, že R. V. zomrel dňa 21. 12. 1944. Rozhodným obdobím podľa § 2 ods. 1 zákona je obdobie od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990. Z uvedeného je zrejmé, že R. V. zomrel ešte pred rozhodným obdobím. Z administratívneho spisu nebolo možné zistiť, kto bol vlastníak nehnuteľností ku dňu 01. 03. 1945, keď mali nehnuteľnosti prejsť do vlastníctva štátu. V odôvodnení rozhodnutia sa uvádza, že de jure bola vlastníčkou nehnuteľností dcéra R. V. a to W. O., nakoľko bola, je a bude dcérou R. V., po smrti ktorého neprebehlo dedičské konanie a podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka je zákonnou dedičkou v I. skupine dedičov. Okresná prokuratúra tvrdila, že právny názor správneho orgánu prezentovaný v odôvodnení rozhodnutia je v rozpore so zákonom. Otázkou, kto sa stal vlastníkom nehnuteľností po smrti R. V. nie je možné riešiť podľa zák. č. 40/1964 Zb., nakoľko podľa § 859 ods. 1 tohto zákona pri dedení sa použije právo platné v deň smrti poručiťľa,

pokiaľ ďalej nie je uvedené inak. Aj podľa predchádzajúcej právnej úpravy podľa zák. č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník a to podľa § 565 ods. 1 tohto zákona pri dedení sa použije právo platné v deň smrti poručiteľa. V tejto súvislosti bolo potrebné poukázať na nesporný fakt vyplývajúci z rozsudku Okresného súdu v Leviciach sp. zn. 8P 205/2004 zo dňa 08. 10. 2004, že otcovstvo R. V. k W. O. bolo určené až dňa 15. 10. 2004, kedy nadobudol právoplatnosť tento rozsudok.

Na základe protestu prokurátora Obvodný pozemkový úrad v Leviciach rozhodnutím Č. r. 43/2007, P 2007/00202 zo dňa 05. 06. 2007 protestu prokurátora vyhovel a zrušil rozhodnutie č. 103/2006 zo dňa 22. 08. 2006. Následne prebehli ďalšie konania tak na Krajskej prokuratúre Nitra ako aj na bývalom Obvodnom pozemkovom úrade v Leviciach ako aj na Krajskom pozemkovom úrade v Nitre, v ktorých sa riešila otázka uplatneného právneho nároku navrhovateľky podľa zák. č. 503/2003 Z. z. Tieto konania prebehli tak ako je uvedené vyššie aj na Krajskom súde v Nitre v konaní sp. zn. 28S 46/2007 a na Najvyššom súde SR sp. zn. 1Sžo 37/2008. Posledné súdne konanie prebehlo na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 19Sp/29/2011. Krajský súd rozsudkom č. k. 19Sp/29/2011-28 zo dňa 23. 08. 2011 zrušil odvolaním napadnuté rozhodnutie bývalého Obvodného pozemkového úradu v Leviciach Č. r. 38/2011, P 2011/00117 zo dňa 10. 05. 2011 podľa § 250j ods. 2, písm. e/ OSP a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Týmto rozsudkom súd okrem iného uložil správny orgán povinnosť okrem iného v rámci doplnenia dokazovania vyžiadať z matričného úradu Obce Hokovce kópiu pôvodného rodného listu žiadateľky, aby bolo zistené, či bol R. G. zapísaný do jej rodného listu ako otec, zadovážiť spis dedičského konania po nebohom, aby správny orgán zistil, kedy menovaný zomrel a či žiadateľka W. O. patrila do okruhu dedičov po nebohom a či nadobudla podiel na dedičstve. Ďalej bolo úlohou správneho orgánu si vyžiadať správu od Okresného súdu Levice vo veci sp. zn. 8P 205/2004 t. j. zistiť, či prebieha obnova súdneho konania z dôvodu, že proti konajúcej sudkyňi prebiehalo trestné konanie.

Správny orgán t. j. odporca riadiac sa právnym názorom Krajského súdu v Nitre vysloveným v rozsudku č. k. 19Sp/29/2011-28 zo dňa 23. 08. 2011 doplnil vo veci dokazovanie a dňa 01. 04. 2014 vydal rozhodnutie č. 8/2014, P 2014/00078, ktoré sa na základe navrhovateľkou podaného odvolania stalo predmetom súdneho prieskumu podľa tretej hlavy piatej časti OSP.

Odporca doplnením dokazovania zistil, že R. G. zomrel dňa 14. 07. 2012 ako rozvedený a mal dve deti I. G., bytom T., J. XXX/XX a A. G., bytom P., B. XXXX/XX. W. O. t. j. navrhovateľka do zoznamu zákonných dedičov zahrnutá nie je. Dokazovanie v pokračovaní správneho konania doplnila aj samotná navrhovateľka, ktorá cestou svojho právneho zástupcu doplnila do spisového materiálu overenú fotokópiu rozhodnutia Okresného súdu v Komárne zn. Cka 106/47-7 zo dňa 12. 04. 1948 o rozvoze manželstva a o čestné vyhlásenie R. G. zo dňa 04. 04. 2008, že nie je otcom navrhovateľky. Odporca opakovane vyhodnotil vykonané dokazovanie a vo veci rozhodol tak, že oprávnenej osobe nepriznal právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom po V. V. v kat. úz. U. J. a nepriznal jej ani právo na náhradu, pretože nespĺnila podmienky uvedené v § 1 a 2 zák. č. 503/2003 Z. z.

Napriek odvolacím dôvodom vzneseným v podanom opravnom prostriedku proti preskúmanému rozhodnutiu krajský súd konštatoval, že rozhodnutie odporcu je vecne správne a zákonné. V predmete konania bolo nepochybne preukázané, že rozsudok Okresného súdu v Leviciach č. k. 8P 205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004, ktorým Okresný súd Levice určil, že R. V. je otcom navrhovateľky, bol dosiahnutý trestným činom sudkyne, ktorá bola rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 3To/67/2010-1468 zo dňa 12. 05. 2011 uznaná vinnou zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, okrem iného aj pre rozsudok č. k. 8P/205/2004-17 zo dňa 08. 10. 2004. Z dôvodu, že rozsudok o určení otcovstva bol dosiahnutý trestným činom sudkyne, oprávnená osoba nespĺnila zákonný nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom podľa zák. č. 503/2003 Z. z.

V predmetnej právnej veci bolo navrhovateľkou zastúpenou právnym zástupcom nepochybne za preukázané, že manželstvo matky navrhovateľky a R. G. bolo rozvedené na Okresnom súde v Komárne v konaní sp. zn. Cka 106/47. Z doplneného dokazovania v intenciách rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 19Sp/29/2011 bolo zistené, že R. G. zomrel dňa 14. 07. 2012 a že v dedičskom konaní po poručiťovi, ktorý bol rozvedený patrili do okruhu dedičov len dve deti a to I. G. a A. G.. Navrhovateľka W. O. do zoznamu zákonných dedičov nepatrila. Ďalej nebolo sporné, že R. G. dňa 04. 04. 2008 vyhlásil, že nie je otcom navrhovateľky. Súdne konanie o zapretie otcovstva však nikdy neprebehlo. Na základe takto predložených nepriamych dôkazov a za situácie, že rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 8P 205/2004 bol dosiahnutý trestným činom sudkyne za zneužitie právomoci verejného činiteľa

aj v uvedenom súdnom konaní, nebolo možné zákonne konštatovať, že oprávnená osoba je dcérou nebohého pôvodného vlastníka R. V..

Okrem vyššie uvedeného v predmetnej právnej veci neboli splnené zákonné podmienky na navrátenie vlastníctva k pozemkom a to z dôvodu, že nebohý pôvodný vlastník zomrel dňa 21. 12. 1944, t. j. pred rozhodným obdobím a z vykonaného dokazovania nebol preukázaný prechod vlastníctva nehnuteľností na štát spôsobom uvedeným v § 3 zák. č. 503/2003 Z. z. Z uvedeného vyplynula aj tá skutočnosť, že majetok R. V. nebol skonfiškovaný, pretože neexistuje ani konfiškačné rozhodnutie a ani nemohol byť, keďže zomrel pred dňom 01. 03. 1945 a z listín predložených správne orgánu vyplýva, že jeho majetok prešiel na štát na základe pozemkovej reformy v roku 1949 a následne bol rozdelený na základe pridelových listín.

Z vyššie uvedených dôvodov Krajský súd v Nitre opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporcu číslo Č. r. 8/2014, OU/LV/PLO/P2014/00078 zo dňa 01. 04. 2014 podľa § 250q ods. 2 OSP ako vecne správne potvrdil

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že podľa výsledku konania úspešnému odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal, lebo v súvislosti s predmetným rozhodnutím súdu mu žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu podľa § 250s OSP nemožno podať odvolanie.